

Plovemo...

Dolgi in pikri dnevi.

Ogromno, železno škatlo z drevesi brez skorje in vej, štrlečimi nad njo, imenujejo ljudje parnik. Ima bel dimnik, iz katerega puha črn dim. V bližini dimnika je zelo vroče. Mislim, da v njegovi notranjosti gori ogenj. Ne vem, čemu so potrebni ogenj, dim in dimniki? Parnik rika in tuli mnogo glasneje in presunljiveje od avta.

Cela truma ljudi stanuje na parniku. Mi spimo v kabini z okroglim okencem, ki je vedno zaprto.

Ko ga je nekoč odprl, pa je takoj udarila voda v našo kočico, slana voda.

Parnik se ziblje, skače na gorah, ki begajo po morju. To so valovi. Na njihovih hrbtih sika bela pena. Valovi mečejo parnik navzgor ali ga potiskajo navzdol. Ljudje leže in ječe. Glave imajo obvezane z belimi ovoji, srebajo kisló citrono (jaz ne maram citrone) in pijejo mrzlo vodo. Nekateri izmed njih delajo zabavne obraze. Krivijo se in odpirajo usta. Hodijo, opotekajoč se. Ori-Ori je tudi tako hodil, ko je pripovedoval o svojem pijanem lajnarju. Gotovo je oni lajnar vedno plaval na parniku? Drugi samo gledajo v nebo in se bojé premakniti z mesta.

Naposled sem razumela, da je vse napadla morska bolezen. Vem tudi, da ji ljudje ne morejo uteči.

Zo-Zo je tudi bolna, dasi je tako dobra! Toda mene ne pozabi. Sedaj me krmi, napaja, pa še celo umiva mi obrazek, ročici in nožici. To, ki mu menda morje nič ne škoduje.

Jaz lahko jem... Dasi ne mnogo, ker mi včasih srce neznansko bije, in čutim, da se mi glava vrti. Tedaj padam z obrazom na tla in kričim na vse grlo. Vsi okoli se smejejo. To pa me pobira in devlje v košek. Zaspim in tedaj ne čutim nič več.

Morje venomer šumi in pljuska. Veter piha in postaja vsak dan hladnejši. Vedno se zavijam v žolto odejico.

Ah! Pozabila sem pripovedovati o tem, kako mi je koristila odejica. Na ladji plavata z nami dva velika, rjava psa. Neverjetno grdi živali! Venomer se prepirata in se grizeta za vsako stvar. Ne marata

me in renčita, čim me ugledata. Bojita se mi približati, ker ostajam vedno pri Zo=Zo in To=ju.

Včeraj me je To pustil samo. Ostudna psa sta me zavohala in se začela plaziti proti meni. Nisem ju opazila, ker sem spala v košku. Zbudilo me je solnce. Vrglo je name gorke žarke. Davno že nisem čutila tako blage toplote. Zelo sem se razveselila. Radostno renčeč »Ah! Ah!«, sem skočila iz koška.

Kakor navadno sem mahala s svojo odejico. V tem hipu sem zagledala psa, ki sta prežala name. Nisem utegnila zakričati, ko sta jo cvileč odkurila. Splašila ju je žolta odejica, s katero sem mahala nad glavo. Ha! Ha! Ha! Neumna psa!

Zdaj se me izogibata in podvijata rep, če me ugledata. Strašim ju, visoko dvigajoč odejico in glasno žvižgajoč, česar me je naučil mili, ljubljeni »striček«.

Psa bežita, kakor bi ju kdo gonil, in zlezeta v najbolj oddaljene kote.

Da si resen in da vzbudiš strah, ti nikakor ni potreba biti velikan kot slon ali povodni konj. Treba je le, da imaš žolto odejico in da znaš žvižgati. Tako sem mislila.

Danes je dejal To, ko je pripovedoval o mojem srečanju s psi: »Da vzbudiš spoštovanje, ti nikakor ni treba biti silen, dovolj je, da si moder!« Torej jaz sem modra.

Zdi se, da je ta beseda dobra. Hotela bi biti še plemenita. Tako, kakor je častitljivi Ngu=Ngu poučeval šegavega »strička« Ori=Orija.

Čutim, da bo takrat vse dobro! Medtem pa menim, da sem dovolj modra, da bi se ubranila psov vsega sveta.

Fiul Fiul Fiu=uu=fiut! Prvi dan na novi zemlji.

Včeraj pozno zvečer smo zapustili parnik.

Že ne vidim več malega okroglega okenca, ki ga je vedno zalivala zelena voda. Ne podimo se več po valovih.

S parnika smo se vozili z avtom po... Ne vem, kako se to imezuje! Morda je to tudi mesto, toda neko ogromno mesto.

Od obeh strani ceste so se vlekle nekakšne gore. V gorah sem ugledala mnogo jam, a vse so se svetile. Stale so dolge vrste stebrov. Na njih so gorela nebeška solnca. Na morju je bilo temno. Tu — jasno kakor po dnevu. Zakaj? Čudim se temu.

Spali smo v veliki koči, jako jasni, topli in lepi. Na moč mi to ugaja.

Sedaj vem, da smo v mestu. Drugi dan v mestu.

Stanujemo v hotelu. Kočo, kjer smo spali, imenujejo ljudje sobo. Učim se vedno novih besed. Vsak dan bolje razumem, o čem govoré ljudje.

Zo=Zo in To sta odšla in me pustila samo. Igrala sem se, da sem se valjala po nečem mehkem, ležečem na zemlji. Pozneje sem pisala in si ogledovala vso sobo.

Na neki steni sem odkrila čudno stvar. Bila je to bela, bleščeča, mrzla tabla, podobna površini jezera. Vsa soba se je odbijala v njej, kakor se nebo odbija v vodi.

Približala sem se in ugledala malo šimpanzko. Nosila je pod pazduho zavoj skorje. Torej tudi ona piše dnevnik?! V drugi roki je imela žolto odejico. Natanko tako kakor moja!

Stekla sem k opici. Udarila sem s čelom ob trdo, mrzlo tablo. Spačila sem se od bolečine. Šimpanzka je storila isto. Vkljub bolečini sem se zasmejala. Opica se je tudi smejala.

»Pojdi sem!« sem zaklicala.

Nisem slišala glasu šimpanzke. Dotaknila sem se je z roko. Nisem čutila nič razen mrzle in kakor kamen trde table.

»Aha!« sem pomislila. »Nekaj prozornega kakor voda naju loči.«

Začela sem gledati na tablo. Nikogar ni bilo tam. Klicala sem glasno — nihče ni odgovoril. Stopila sem na prejšnje mesto. Takoj sem ugledala opico. Izpod pazduhe mi je padel moj dnevnik. Isto se je zgodilo šimpanzki.

Zamislila sem se. Namah sem se spomnila, da vidim svojo podobo vsak dan v skledi z vodo. Morda je to tudi podoba?

Kmalu sem se prepričala, da v tej mrzli, bleščeči se tabli ni nobene opice. Pojavljala sem se v njej sama, ko sem prihajala blizu. Tabla me sedaj že ni več zanimala.

Ogledovala sem svojo podobo. Pri tem delu me je našla Zo-Zo. Zasmejala se je in rekla:

»Kaška, ne glej se v ogledalo, premajhna si za to!«

Tabla se imenuje ogledalo. Ho! Ho!

Zo-Zo je stopila k ogledalu in si začela popravljati lase. V zrcalu se je takoj pojavila druga Zo-Zo. Ponavljala je vse to, kar je delala moja zavetnica.

Sedaj razumem, kaj je ogledalo. Samo ne vem, čemu služi.

(Dalje prih.)